

Betegek közt

„Miért nem mondd -
AMI MONDHATATLAN,

Miért nem lájtod - AMI
LÁTHATATLAN,

Miért nem árzed - AMI
FÁLFOGHATATLAN,

„S miért nem segá-tesz
azon, aki nem kári tőled - DE BENNE VAN A TEKINTETÁBEN?”

(Egri Csaba)

Betegszobában

Az egészszáges emberek nagy része
erősen viszolyog a betegségtől és a beteg embertől egyaránt. Többnyire azonban
az élet leszoktat bennünket erről a viszolygásról. Képzeli barátságban voltunk
egy fiatal emberrel, aki nem volt hajlandó meglátogatni beteg rokonait sem,
nemhogy még egy idegent. Még ha nátha-nátha előfordult, hogy az édesanyja
meghűlt, és pár órát ágyban telt, azt is nehezen viselte el. Ekkor addig
tartott ez az ellenkezés, ameddig első gyermeke meg nem született. Amikor
kisfia hat hónaposan beázasodott, és nyugtassát, egészen ájszaka a kezében
ringatta. Egy csapásra el is múlt minden viszolygása a betegektől, amikor
tehetetlen, vergődő gyermekének szemében a segélykérő esengést látta.

Elmélunk mindnyájunk ellenkezése
akkor is, amikor mi szorulunk betegen mások segítségére. Ha személyesen
tapasztaljuk, milyen fontos a járás, vagy egyáltalán csak a járás, csak hogy ne
kelljen egyedül lennünk. A betegség egyből kényszerít, hogy hajlandóak
vagyunk-e fogadni. Testünket meggyártja a fájdalom, a lélek is vergődni kezd:
szobánk betegszobává alakul, májkor idegen helyre idegen emberek kerülnek.
Egy rági mondás nagy bölcsességet hordoz: „Annyi járt tőgy embertársainak,
amennyit magadnak megkávájsz!” De nagyon ide ká-váinkozik az Evangéliumból Jézus
tanátása: „Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek, mindazt ti is úgy
cselekedjétek azokkal!” Ha figyelmesen és gondolkodva hallunk, nem lenne szákság
rá, hogy saját betegségeink bresszen rá arra, mi fájhat másoknak, mit
érezhetnek a szenvedők.

Á

Ne szájn, tekints embernek!

Egy meghávas nyomán alkalmanként
bejártam egy otthonba, ahol testi fogyatékos emberek éltek. Szávesen vettük a
látogatást, előadások tartására is felkérték. Egyik este, amikor a távát
kápernyőn az egyik gondozott arcát ismertem fel, nagyon meglepődtem. Híjnyszor
beszélgettem vele és csak most tudtam meg a riportból, hogy ez a nagyon beteg
fiatal ember filozófus, és a képzetben is igen járta. Ásgy jártam, mint a

legtöbb ember: amit én fontosnak tartottam, azt elmondtam, és nem igazán érdekelt, kicsoda is a másik. Ez esetben a dolog még helyrehozható volt, de hány alkalommal már csak szomorúan állapíthatjuk meg: ézha én ezt időben tudtam volna..."

Ezen bejárások alkalmával volt egy ká-söröm is, aki őszintén, néha kissé nyersen beszélgetett a fogyatékos emberekkel, mintha szíjnalomnak nyoma sem lett volna benne. Az otthon lakói mégis rajongással fogadták őt. Az erre adandó válasza nem titok: a fogyatékkal élők elfogadták saját helyzetüket, és szeretnék, ha mi is elfogadnánk őket úgy, ahogy vannak. Tegyük lehetővé számukra a normális kázzlekedést a kázzintázmányekben és a járműveken, de nem kárnek a szíjnal munkaból, mert ők a győőnek teljes életet.

Á

Vigasztalás és vigasztalás

A megbetegedett ember vigasztalásra szorul akkor is, ha a szíjban megnyilatkozott egyértékesítést nem szívesen fogadja. Néha jobb is, ha nem maradunk. Csak az ostoba gondolja azt magáról, hogy az ő szíjában mindenre van magyarázat és hogy szavai mindig "ézbalsamosak". Aki egészesen, csak ritkán ézi a beteg valódi helyzetét, érzéseit, főként, ha győgythatatlan betegről van szó. A bibliai Jób helyzetét sem értették meg barátai, mégis úgy viselkedtek, mint akik megfellebbezhetetlenül tudják minden emberi nyomorúság okát - de ezzel csak a szenvedő kájjait sokasították.

ézká-n-győkkárból fontak/ Korbácsnak engemet./ Szeretni akartam:/ Nem lehet, nem lehet./ Csattognom kell durván/ A viláig nyakába,/ S lenni amíg élek,/ Szembe szőők szíjka" (Báhm András: Végzet). Gyakran ézik a győmagukat kázztánk a fogyatékkal élők. Bizonyára sokat tehetnénk érte, hogy ne a győ legyen.

Á

Kákkányes Zsuzsa

Á

Á

Leo Buscagliát, a híres író egyszer felkérte, hogy legyen zsűrije egy olyan versenynek, amely a leggondoskodóbb gyermeki dőjéről nyertest kereste. A győztes egy nagy éves kislány volt, akinek a szomszédjában élt egy nemrégiben megözvegyült, idős férfi. Egyszer, amint a kislány meglátta a szomszéd öregembert, besétált a kertbe, odabírt az idős ember felé, és csak félcsórgépet szótlanul. Később, amikor az anyja megkérdezte a fiát, hogy mit is csinált ott valójában, a gyermek ezt felelte: "Semmit, csak segítettem neki szólni."